

אין עם מי לדבר...	אמן.	
<u>יום שלישי בצהריים.</u>	<u>שבת בצהריים.</u>	
פעולת אמצע שבוע, והפעם...	"אבל המדריכה !	וואו. איזה שבט!
מכירת כדורי שוקולד בקניון!	אני לא מבינה!!!	איזו רמה !
איזו התרגשות!	מה את מבלבלת במח ?	מדהים! מדהים! מדהים!
"היי את!	הקב"ה כלל לא ציווה כך !!!	אין מילים !
תעבירי לי את הקקאו,	למדתי אחרת לגמרי!!!	פעם בשבוע ובכל שבת
נו כבר!"	המדריכה עונה	הן מתייצבות בגאון,
"וואלה?! לא בא לי!	אך החניכה ?	כל הרשימה, אחת ואחת.
את בכלל לא יודעת להכין	ממשיכה להתפרץ !	בפעולות ? משתתפות !
נורמלי!	וחניכה אחרת צועקת על זו	בדיונים ?
והידיים שלך מטונפות!"	הראשונה :	בראבאק !
והכדורים מוכנים,	"איזה מן שטויות את	בהתנדבויות ?
והמכירה ? מתקתקת!	מדברת!!!	וודאי שנוכחות!
אשכרה רווח של -	את סתם ממציאה !	עוזרות,
1,000 שקלים !!!	את רוצה לעשות רושם על	ומסייעות,
"וואו!	כולן...	מושיטות יד לכל נזקק
אתן מדהימות!	שתקי ודי !	ונזקקת.
איזה שבט!	כבר נמאס לנו שאת כל פעם	וואו. איזה שבט!
איזו עשייה!!!	חופרת ככה!!!	כזה שבט -
כך משבחן מנהל העמותה,	והמדריכה ? מנסה להרגיע	לא פגשתי מימיי!
במפגש הסיכום.	את העסק, אבל	בנות לומדות, בנות עושות.
		בנות שאכפת להן,
		רוצות לדעת,
		להעמיק ולגדול.
		בנות אינטליגנטיות
		וכה צדיקות.
		כה צדיקות,
		שכל העיר מדברת עליהן
		ומברכת :
		"יהי רצון שכל שבט,
		בכל סניף יהיה
		כשבט הזה".

ובשבת אחרת.

אחת החניכות מכריזה :

"מעכשיו אנחנו לומדות, לפני הפעולה, לרפואת משהי שפגשתי בבית החולים בשבוע שעבר!"

כמובן, מתכנסות כולן

אפילו יש כיבוד קל.

"אז...מי מקריאה?"

"אני אני אני!!!"

"למה נראה לך?!"

אני אני אני!!!"

והוויכוחים ? עד לב השמיים,

"אז אבן ג'וק!"

ויש מנצחות.

"יאללה, ניצחת..."

והמנצחת הדגולה מקריאה מהדף המושקע :

"יסוד החסידות ושורש

העבודה התמימה הוא -

שיתברר ויתאמת אצל האדם

מה חובתו בעולמו."

ובלי לחכות דקה היא פוצחת

בנאום -

"טוב, אז אני חושבת שזה

אומר שצריך שתהיה לך

משמעות לחיים!"

ומישהי מתפרצת

והדיון מתפתח,

וכרגיל בצעקות.

הבנות יורדות אחת על

השנייה,

וזה רגיל ובסדר.

המדריכה מנסה להרגיע את

הרוחות, אבל

אין עם מי לדבר...

וזה רגיל וזה בסדר

והעיר מברכת :

"יהי רצון שכל השבטים

יהיו כשבט הזה!

איזה לימוד!

איזו עשייה!

ממש שבט למופת ולדוגמא

ואימרו - "

"אמן ואמן!!!"

והסוף? הסוף ידוע.

והסוף? הסוף מפורסם.

וכה כואב.

השבט התפרק,

כל חניכה נסעה לדרכה.

והן לא נפגשו עד 120, ואחרי

אין עם מי לדבר...

רק עוד צעקה ועוד צעקה

ועוד אחת.

והריכולים מאחורי הגב?

עליהם ניתן לכתוב עוד מגילה

שלמה ...

ושוב ושוב ושוב :

"את מדברת שטויות,

שתקי!!!"

ו - "אני בטוחה שאני

צודקת!"

ואיך אפשר להמשיך כך?

אי אפשר.

אז זה נגמר.

וזהו.

כמה חבל.

הייתכן שדבר כזה יקרה ?

נתקלתן פעם ?

אפילו במעט ?

ושמא מדובר

במדע בדיוני ?

ומה אתן אומרות ?

שמא אפשר אחרת ?